

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.105 van 10 juli 2002
in de zaak A. 69.404/XII-748.**

In zake : Walter EYKENS,
 wonende te Herentals,
 Augustijnenlaan 86 B

tegen :

 het GEMEENSCHAPSONDERWIJS.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Walter Eykens op 17 juni 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 maart 1996 van de centrale raad van de Argo om hem ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst met ingang van 18 februari 1992;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. Verhulst;

Gelet op de beschikking van 13 januari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. Martens, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. Stommels, die loco advocaat R. Rombaut verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1. Bij koninklijk besluit van 21 september 1976 wordt verzoeker met ingang van 1 september 1976 vast benoemd tot bijzonder leermeester lichamelijke opvoeding; bij ministerieel besluit van 13 oktober 1976 wordt hij als zodanig aangesteld aan de Rijkslagereschool I Herentals, later Rijksbasisschool Centrum Herentals genaamd.
2. Bij ministerieel besluit van 17 januari 1986 wordt verzoeker met ingang van 1 oktober 1985 wegens ontstentenis van betrekking ter beschikking gesteld.
3. Op 8 mei 1990 beslist de voorzitter van de Argo dat de tien uren lichamelijke opvoeding die aan bovengenoemde school vrij zijn, aan verzoeker toegekend worden met ingang van 1 september 1990, maar verzoeker wordt in feite met ingang van 19 oktober 1990 met een opdracht van onderwijzer belast. Dit blijkt uit een formulier dat op 13 november 1990 is ondertekend door het instellingshoofd en een dienstbevel van de adjunct-administrateur-generaal van de Argo. Op 5 december 1990 bevestigt het vast bureau van de Argo dit dienstbevel. Laatstgenoemd besluit van het vast bureau wordt vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 48.849 van 31 augustus 1994.
4. Tijdens de eerste maanden van het schooljaar 1990-1991 worden over verzoeker negatieve inspectieverslagen opgesteld over zijn functioneren als onderwijzer. Er worden drie persoonlijke nota's over verzoeker opgesteld, over een ongewettigde afwezigheid, zelfs met bedrieglijke verklaringen, en over het negeren van dienstbevelen. Er zijn schriftelijke klachten van ouders. Verzoeker wordt dan

door de voorzitter van de Argo met ingang van 3 december 1990 preventief geschorst met behoud van de activiteitswedde.

5. Verzoeker wordt op 29 november 1991 gehoord in het kader van een eventuele terbeschikkingstelling in het belang van de dienst.

6. Op 14 februari 1992 stelt de adjunct-administrateur-generaal van de Argo aan de centrale raad voor om verzoeker ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst. Dit voorstel wordt gemotiveerd als volgt :

- “- gelet op artikel 60 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschaps-onderwijs;
- gelet op het feit dat in afwachting van een uitvoeringsbesluit van de Vlaamse Executieve de op 1 april 1991 bestaande reglementering van toepassing blijft;
- gelet op het feit dat artikel 5 van het Koninklijk Besluit van 18 januari 1974 (genomen in toepassing van artikel 164 van het Koninklijk Besluit van 22 maart 1969) mij als hoofd van bestuur de bevoegdheid geeft de Centrale Raad een terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst voor te stellen;
- gelet op de 'hoorzitting' van 29 november 1991 waar uw verweer ten aanzien van de ten laste gelegde feiten werd 'gehoord';
- gelet op Uw bezwaren die u op 1 februari 1992 formuleerde met betrekking tot het verslag van de hoorzitting van 29 november 1991;
- overwegende de klachten door ouders, directie en inspectie geformuleerd met betrekking tot uw functioneren;
- overwegende dat u de duidelijk geformuleerde instructies van de heer Steenhaut, voorzitter, i.v.m. het schriftelijk maken van de lesvoorbereidingen, negeerde;
- overwegende dat de botsingen die u met uw hiërarchische meerderen had, een constante vormen in uw dossier (de conflicten met de heren Van Oekelen, Van Velthoven, directeur);
- overwegende het feit dat tijdens de hoorzitting werd vastgesteld dat uw functioneren binnen een hiërarchische organisatie als een onmogelijkheid kan worden beschouwd”.

Dit voorstel wordt op 17 februari 1992 door verzoeker voor ontvangst getekend. De kennisgeving vermeldt ook : “U wordt, in toepassing van artikel 5, 3de alinea van het Koninklijk Besluit van 18.01.74 vanaf de dag volgend op de dag van kennisgeving, uit Uw ambtsbevoegdheid ontheven”.

7. Op 18 februari 1992 tekent verzoeker beroep aan tegen het voorstel. Verwerende partij bevestigt de ontvangst van dit beroep met een 8 maart

1992 gedateerd schrijven, waarin aan verzoeker ook nog het volgende wordt meegedeeld :

“Ik wil er U in dit verband op wijzen, dat de beslissing van de Raad van Beroep slechts de waarde heeft van een advies. De Centrale Raad kan dus mits motivering van haar beslissing afwijken van het advies van de Raad van Beroep.

Tenslotte moet ik in verband met deze problemen nog opmerken, dat de Raden van Beroep ingevolge problemen inzake samenstelling, op dit moment niet operationeel zijn. Dit brengt met zich mee dat binnen de in artikel 5 bepaalde termijn er waarschijnlijk geen gemotiveerd advies van de Raad van Beroep mag verwacht worden. De heer EYKENS blijft echter, ook al wordt deze termijn overschreden, voor de periode van de procedure van zijn ambtsbevoegdheid ontheven”.

8. Het vast bureau van de Argo beslist op 3 november 1994 :

“Overwegende dat de motieven die leidden tot het voorstel tot terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst geenszins beperkt waren tot het functioneren van de heer Eykens in het toevallige ambt van onderwijzer, doch voortkwamen uit jarenlange functioneringsproblemen gespreid over meerdere onderwijsinstellingen, De terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst, op 14/2/1992 voorgesteld jegens de heer Walter Eykens en met uitwerking vanaf 18/2/1992, loopt verder. Wanneer een einde wordt gesteld aan deze terbeschikkingstelling, kan betrokkene rechten doen gelden op een betrekking van vastbenoemd bijzonder leermeester LO aan de BS van het GO Centrum Herentals, voor zover er op dat ogenblik lessen LO ingericht worden.”.

9. De raad van beroep adviseert op 10 november 1995 als volgt :

“Gehoord het verslag van de verslaggever, mevrouw P. Vereecke, pedagogisch adviseur;

Gehoord de middelen tot verdediging van verzoeker en van zijn raadsman;

Overwegende dat de door verzoeker betwiste maatregel en het door hem ingestelde beroep in overeenstemming zijn met de terzake geldende statutaire voorschriften;

Gelet op het arrest van de Raad van State nr. 48.849 d.d. 31 augustus 1994;

Gelet op de functioneringsproblemen vastgesteld door de inspectie;

Gelet op het feit dat verzoeker geen ervaring had als onderwijzer, dat hij reeds een onvoldoende heeft gekregen na zeer korte tijd als onderwijzer gefunctioneerd te hebben en dat uit niets blijkt dat aan verzoeker voldoende begeleiding en adviezen werden gegeven;

Is, na beraadslaging en geheime stemming, de raad van beroep van oordeel dat het voorstel van terbeschikking wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst op dat ogenblik niet verantwoord was (5 tegen 2 stemmen);

- adviseert de Centrale Raad de terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst in te trekken.”.

10. Verwerende partij laat onderzoeken “of de wederindiensttreding van de heer Eykens als leermeester LO, aan de BSGO Herentals, gegeven de houding van betrokkene in het verleden, al dan niet de orde in de BSGO Herentals in die mate verstoort dat het voorstel van het hoofd van bestuur, ondanks het tegengestelde advies van de Raad van Beroep, toch aan de Centrale Raad als beslissing moet worden aangeboden”. De resultaten van dit onderzoek, nl. een verslag van de pedagogisch adviseur basisonderwijs en adviezen van de directeur van de school en van het lokaal bestuursorgaan, worden op een hoorzitting op 6 februari 1996 aan verzoeker voorgelegd.

11. De bestreden beslissing van 21 maart 1996 wordt uiteindelijk als volgt aan verzoeker meegedeeld met een 16 april 1996 gedateerd schrijven :

“De Centrale Raad stelde bij de bespreking van uw dossier vast dat de Raad van Beroep (oude stijl) op 10 november 1995 adviseerde dat de door de heer J. Wellens, adjunct-administrateur-generaal, als hoofd van bestuur op 14 februari 1992 t.a.v. u voorgestelde terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst niet verantwoord zou zijn.

Uw dossier kent een aantal aspecten. Er is enerzijds uw functioneren als leerkracht, opvoeder, teamlid. De Centrale Raad meent dat u wat dit betreft volstrekt te kort schoot. Anderzijds is er echter ook de door u betwiste wedertewerkstelling als onderwijzer aan de BS Herentals. De Raad van State stelde in deze zaak u in het gelijk en vernietigde de terzake genomen Argobeslissing.

Als we het dossier erop nalezen blijkt het voorstel tot terbeschikkingstelling (wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst) ingegeven door uw onaanvaardbare houding in een aantal conflicten. U blijft afwezig op ouderavonden, weigert pedagogische taken uit te voeren, gedraagt zich op een onbeschofte manier t.a.v. directies, legt dienstbevelen van uw hiërarchische oversten naast zich neer, sjoemelt met ziekteattesten, ...

Dat u in deze conflicten verward raakte wordt zonder twijfel grotendeels veroorzaakt door uw recalcitrante houding. U is overtuigd van uw gelijk en meent uw handelwijze onmiddellijk -dit wil zeggen voorafgaand aan de behandeling van uw dossier, klacht, ... door de terzake bevoegde instanties- aan wat u denkt dat de waarheid is te moeten aanpassen. Uw beroep is als het ware 'self-executing'.

Wat uw dossier echter specifiek maakt is het feit dat de Raad van State u m.b.t. uw betwiste wedertewerkstelling inderdaad in het gelijk gesteld heeft. U werd met ingang van 19 oktober 1990 ten onrechte weder te werk gesteld als onderwijzer.

Alhoewel het voorstel tot terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst slechts gedeeltelijk ingegeven werd door uw ondermaats functioneren als onderwijzer en zeker minstens evenveel te maken had met uw obstructieve houding bij uw weder tewerkstelling (dienstorders van hiërarchische oversten naast zich neerleggen, ondanks opdrachten in die zin de lessen niet voorbereiden, terreurbewind in de klas, ...) moet toch toegegeven worden dat het arrest van de Raad van State ook enig effect heeft op de voorgestelde ordemaatregel. U zal namelijk, indien de Centrale Raad het advies van de Raad van Beroep opvolgt niet met het onderwijzersambt maar met het ambt van leermeester LO worden belast.

De sector 'Bijzondere Maatregelen' heeft daarom de heer De Wispelaere, adviseur-coördinator, verzocht om ter plaatse te onderzoeken hoe een aantal plaatselijke participanten aan het Gemeenschapsonderwijs uw eventuele terugkeer als leermeester Lichamelijke Opvoeding inschatten. De resultaten van dit onderzoek werden met u op een hoorzitting besproken.

De resultaten van dit onderzoek zijn niet voor interpretatie vatbaar. De geïnterviewden zijn in hun afwijzende houding 'unisono'. U zal zowel op de opvoeding van de leerlingen als op de integratie van de jonge leerkrachten een negatieve tot uiterst negatieve invloed hebben. Alle gecontacteerde personeelsleden schatten de samenwerking met u als onmogelijk in. Zij verwachten een zonder meer uiterst negatieve invloed voor de werking van de school. Zelfs als sportgangmaker -toch uw specialiteit- verwerpt men u.

Uit het onderzoek blijkt dat u inderdaad 'persona non grata' is in de BSGO 'De Burcht' Herentals. Uw indiensttreding zou zelfs negatieve gevolgen kunnen hebben voor de toekomst van de school.

De Centrale Raad meent dat het geen twijfel lijdt dat uw terugkeer zal resulteren in een ernstige ordeverstoring. Uit de studie van het dossier, de resultaten van het onderzoek van de heer De Schutter, de hoorzitting door de heer Wellens, adjunct-administrateur-generaal, blijkt ondubbelzinnig dat u niet meer inpasbaar is in de BSGO 'De Burcht'. U heeft door uw manier van handelen, door uw gedrag tijdens het schooljaar 1990-1991, zichzelf onmogelijk gemaakt.

Alleen al op basis hiervan meent de Centrale Raad dat zij van het advies van de Raad van Beroep dient af te wijken en de terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst dient uit te spreken.

Omdat men eventueel zou kunnen argumenteren dat 'de functioneringsproblematiek van de heer Eykens' zich situeert in en zich dus zou beperken tot de BSGO 'De Burcht' Herentals -wat meteen een oplossing door middel van een overplaatsing in het belang van de dienst zou impliceren- zal hierna onderzocht worden of de problematiek school- of persoonsgebonden is.

Uit de voorafgaande 'Historiek' blijkt dat u ook voorafgaand aan de conflicten in de BSGO 'De Burcht' in een aantal incidenten betrokken was.

Tijdens het schooljaar 1986-1987 fungeerde u als leermeester Lichamelijke Opvoeding aan de BSGO Arendonk. Belangrijk is hier op te merken dat u te werk gesteld was in het ambt van leermeester Lichamelijke Opvoeding. De argumenten die u formuleerde m.b.t. uw betwiste tewerkstelling als onderwijzer aan de BSGO 'De Burcht' Herentals zijn hier dus vanzelfsprekend niet van toepassing.

Zowel de directie van de BSGO-Arendonk als de inspectie hebben een vernietigend oordeel over u.

U presteert het om ondanks een uitdrukkelijke opdracht van de heer Van Oekelen, directeur, afwezig te blijven op een oudercontact. U weigert pedagogische taken te vervullen. U beantwoordt een reprimande van de directie met een onbeschofte uitval. U laat na zich bij de directie aan te bieden. U vindt het niet nodig de leerlingen naar het zwembad te begeleiden.

De diverse opmerkingen van de heer Van Oekelen resulteren uiteindelijk in een evaluatie 'onvoldoende'. In deze evaluatie alludeert de heer Van Oekelen ook op uw minimale inzet. De heer Van Oekelen betwijfelt zeer of de lessen LO wel gegeven worden. De overhandiging van het evaluatierapport mondt opnieuw uit in een scheldpartij.

Ook de heer Van Rompaey, inspecteur, lijkt alles behalve gecharmeerd door uw gedrag. Alhoewel de heer Van Rompaey de nodige vakkennis en vakbekwaamheid aanwezig acht en ook vaststelt dat de vereiste administratieve en pedagogische documenten aanwezig zijn is de heer Van Rompaey toch de mening toegedaan dat uw gedrag als teamlid van die aard is dat bij overweging van de positieve en de negatieve elementen de negatieve aspecten de bovenhand

halen en de toekenning van een 'onvoldoende' verantwoorden. U verklaart akkoord te zijn met deze onvoldoende.

Als gevolg van deze incidentenrij wordt u m.i.v. 1 september 1987 preventief geschorst (tot 31 augustus 1988).

Van 1 september 1988 tot 31 augustus 1990 fungeert u in de BSGO Merksem voor een opdracht van 6 uren.

In het dossier zijn betreffende deze periode geen dissonanten terug te vinden.

Vanaf 1 september 1990 volgt echter de ene klacht op de andere. U werd weder te werk gesteld als onderwijzer aan de BSGO 'De Burcht' Herentals. Deze beslissing werd later door de Raad van State vernietigd. Alhoewel een aantal opmerkingen, persoonlijke nota's, verwijzen naar het ambt van onderwijzer gaat de diepere achtergrond van deze nota's voorbij aan het ambt van tewerkstelling. De nota's en opmerkingen formaliseren en beteugelen uw ontoelaatbaar handelen.

U negeert de opdracht van de heer Van Velthoven, directeur, om de lessen van een collega bij te wonen. U lapt het dienstbevel van de directie, waarbij u verplicht werd uw lessen schriftelijk voor te bereiden, aan uw laars. U sjoemelt met het omstandigheidsverlof. Zelfs tegenover de heer Steenhaut, voorzitter, houdt u vol dat u omwille van de ziekte van uw dochter twee dagen afwezig diende te blijven. Het onderzoek had echter uitgewezen dat uw dochter zich gezond en wel op school bevond. U vindt het niet nodig aandachtig een 'typeles' gegeven door een collega bij te wonen. U reageert uw frustratie af op de leerlingen van uw klas.

Ook nu onderzocht de heer Van Rompaey, inspecteur, uw functioneren.

Belangrijk in deze is de vaststelling van de heer Van Rompaey dat u niet de intentie heeft om zich in te werken. Het vooraf nadenken over de leerstof, de leermiddelen, de doelstellingen, is aan u niet besteed. Gezien u relatief onbekend was met de materie zou men kunnen verwachten dat u alles zou doen om zich zo snel mogelijk in te werken. Wel integendeel! U bereidt uw lessen niet voor. U laat alles op zijn beloop.

Het moet onderstreept worden dat u op dat moment er diende van uit te gaan dat uw tewerkstelling als onderwijzer een 'definitief' karakter had. U kan het arrest van de Raad van State van 31 augustus 1994 beslist niet inroepen om uw gedrag eind 1990 te verantwoorden. U kon niet anticiperen op een beslissing van de Raad van State. U diende op dat moment de u opgelegde opdrachten met de nodige zorg te vervullen.

Uit wat voorafgaat meent de Centrale Raad m.b.t. uw gedrag een aantal constanten te mogen afleiden.

- U lijkt in een hiërarchisch verband moeilijk te kunnen functioneren. Dienstopdrachten, persoonlijke nota's, ... het heeft geen effect. U bepaalt zelf wat moet. U legt de norm vast.
- U vat uw opdracht wel heel minimalistisch op. U wenst zo weinig mogelijk inspanningen te leveren.
- U schrikt niet terug voor frauduleuze praktijken.
- U acht de strijd voor uw gelijk belangrijker dan de belangen van de leerlingen. Dat uw lessen minderwaardig zijn kan u niet helpen. U kan niet beter. U weigert echter wel de lessen voor te bereiden. Dat u op die manier de leerlingen gijzelt, deert u niet. Er is zelfs meer! U gebruikt de legitieme belangen van de leerlingen als pasmunt. Door bewust op een ontoelaatbaar laag peil te functioneren en daarbij de weigeren zichzelf bij te scholen heeft u een reactie van de Inrichtende Macht geprovoceerd. Uw totaal onvriendelijke houding t.o.v. de leerlingen moest dit proces nog ondersteunen.
- U weigert zich in te passen in een schoolteam. Omwille van uw houding isoleert u zich van de groep.

De Centrale Raad meent dat uit dit alles blijkt dat u noch in de BSGO 'De Burcht' Herentals, noch in een andere school met een opdracht, kan belast worden. U faalt als collega en als opvoeder. Zelfs al geeft men u als leerkracht nog het voordeel van de twijfel, toch blijft de balans uitermate negatief. Uw gedrag en uw houding heeft de orde op ontoelaatbare wijze verstoord in de BSGO Arendonk en in de BSGO 'De Burcht' Herentals. De Centrale Raad is van oordeel dat u omwille van uw persoonlijkheid en het ordeverstorend karakter van uw optreden dat er het gevolg van is, niet past in het Gemeenschapsonderwijs.

De Centrale Raad besliste dan ook op 21 maart 1996 bij agendapunt CR/96.06/4.4

- gelet op het koninklijk besluit van 22 maart 1969 tot vaststelling van het statuut van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend personeel, van het paramedisch personeel der inrichtingen voor kleuter-, lager-, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de Staat, alsmede der internaten die van deze inrichtingen afhangen en van de leden van de inspectiedienst die belast is met het toezicht op deze inrichtingen, en in het bijzonder op de artikelen 28, 45, 75 en 144 tot en met 157;
- gelet op de beslissing van de Centrale Raad van Argo op 25 augustus 1994 de Raad van Beroep voorzien in hoger vermeld KB van 22 maart 1969 opnieuw samen te stellen;
- gelet op het voorstel van de heer Wellens, adjunct-administrateur-generaal, op 14 februari 1992 tot terbeschikkingstelling wegens ambts-onthefing in het belang van de dienst;
- gelet op het beroep van de heer Eykens op 18 februari 1992 bij de Raad van Beroep;
- gelet op de zitting van de Raad van Beroep te Brussel op 10 november 1995, waarop de heer Eykens gehoord werd;
- overwegende het advies van de Raad van Beroep waarbij de Raad “na beraadslaging en na geheime stemming van oordeel is dat het voorstel tot terbeschikkingstelling wegens ambts-onthefing in het belang van de dienst op dat ogenblik niet verantwoord was”;
- overwegende het advies van het Lokaal Bestuursorgaan nr. 67 (Herentals), van 22 januari 1996;
- overwegende het advies van de heer Vanvelthoven, directeur BSGO “Burcht-Herentals” van 23 januari 1996;
- overwegende het bijkomend onderzoek door de heer P. De Schutter, pedagogisch adviseur en de hoorzitting georganiseerd door de heer Wellens, adjunct-administrateur-generaal op 6 februari 1996;
- overwegende het feit dat de Centrale Raad mits motivering van het advies van de Raad van Beroep kan afwijken en een andere beslissing nemen;
- overwegende de voorafgaande “Historiek”;
- overwegende de diverse motieven opgenomen in de voorafgaande “Bespreking” die de afwijkende beslissing van de Centrale Raad schragen;

u als vast benoemd leermeester Lichamelijke Opvoeding, ter beschikking te stellen wegens ambts-onthefing in het belang van de dienst m.i.v. 18 februari 1992, de datum van kennisname van het voorstel in die zin, geformuleerd door de heer Wellens, adjunct-administrateur-generaal”;

Over de toepasselijke regelgeving.

Overwegende dat artikel 82, e, van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschaps-onderwijs (hierna: rechtspositiedecreet) bepaalt dat het personeelslid onder de door de Vlaamse regering bepaalde voorwaarden, zonder opzegging, ter beschikking kan worden gesteld wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst; dat luidens artikel 74 van het rechtspositiedecreet terbeschikkingstelling een van de administratieve standen is waarin de personeelsleden zich geheel of gedeeltelijk kunnen bevinden; dat krachtens artikel 60 van het rechtspositiedecreet - dat onder het hoofdstuk VII in verband met de maatregelen van orde ressorteert - de regering de nadere regelen bepaalt van de terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst en dat in afwachting dat de regering hieraan uitvoering verleent, de op 1 april 1991 bestaande reglementering van kracht blijft; dat die reglementering opgenomen is in het koninklijk besluit van 18 januari 1974 genomen ter toepassing van artikel 164 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969 tot vaststelling van het statuut van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel, van het paramedisch personeel der inrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de Staat, alsmede der internaten die van deze inrichtingen afhangen en van de leden van de inspectiedienst die belast is met het toezicht op deze inrichtingen, meer bepaald in hoofdstuk II van dat besluit waarvan het toenmalig artikel 5 luidt als volgt :

“De terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst moet voorafgegaan worden door een voorstel, opgemaakt door het hoofd van het bestuur waaronder de instelling ressorteert.

Dit voorstel wordt medegedeeld aan het personeelslid, dat in beroep kan gaan bij de bevoegde raad van beroep binnen een termijn van tien dagen, zoals bepaald in artikel 144 van het voormeld koninklijk besluit van 22 maart 1969.

De raad van beroep deelt de minister zijn gemotiveerd advies mede binnen een termijn van drie maanden. Gedurende de procedure wordt het personeelslid van zijn ambtsbevoegdheid ontheven.

Heeft de betrokkene binnen de gestelde termijn geen beroep aangetekend, dan wordt het voorstel rechtstreeks doorgestuurd naar de minister.”;

Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel schending aanvoert “van de procedureregeling” en van “het beginsel van de niet-retroactiviteit van administratieve rechtshandelingen” omdat de bestreden maatregel ten onrechte

terugwerkt tot 18 februari 1992; dat hij dit middel toelicht in de volgende bewoordingen :

“Luidens [het aangehaalde artikel 5] wordt de terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst voorafgegaan door een voorstel, opgemaakt door het hoofd van het bestuur. Daarna is een beroepsmogelijkheid bij de raad van beroep voorzien, vervolgens beschikt de raad van beroep over een termijn waarbinnen hij kan beslissen, tenslotte beslist de minister (hier dus de centrale raad).

In casu gaat de terbeschikkingstelling in vanaf het ogenblik dat door de heer Wellens een voorstel werd gedaan - enige dagen min of meer niet te na gesproken- terwijl zij pas kan ingaan vanaf het moment dat de centrale raad een beslissing neemt dat wil zeggen vanaf 21.3.1996.

Verzoeker heeft op 18.2.1992 beroep aangetekend tegen het voorstel van de heer Wellens. Het is evident dat zijn terbeschikkingstelling op de gronden zoals die in de bestreden beslissing zijn vermeld niet kan ingaan op een ogenblik dat er beroepsmogelijkheid tegen het voorstel bestond en effectief van die beroepsmogelijkheid gebruik werd gemaakt terwijl nog niet was geweten wat het uiteindelijk resultaat terzake zou zijn.

Meer dan drie jaar later adviseert de Raad van Beroep ondergetekende niet ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst.

In plaats van dat de beslissende overheid zich dan over het advies van de Raad van Beroep en over de beslissing buigt, onderzoekt de dienst rechtspositie-bijzondere maatregelen of het voorstel van de heer Wellens niet opnieuw moet worden voorgelegd aan de centrale raad.

De gevolgde weg houdt dan ook niet alleen een schending in van de procedureregeling maar is strijdig met het beginsel van de niet-retroactiviteit van administratieve rechtshandelingen.

Uw Hoge Rechtsmacht heeft reeds geoordeeld dat aan dit principe afbreuk kan worden gedaan doch dan slechts wegens pertinente redenen.

In casu kan daarvan geen sprake zijn. Niet alleen kan een louter voorstel geen ingangsdatum uitmaken bovendien kan verzoeker er niet de dupe van zijn dat de Raad van Beroep zich zo laat over zijn beroep buigt. Tenslotte heeft de overheid na dit advies niet binnen een redelijke termijn beslist en zeker niet langs de weg zoals in artikel 5 hierboven vermeld beschreven.”;

Overwegende dat verwerende partij in haar memorie van antwoord herinnert aan artikel 5, tweede lid, van het koninklijk besluit van 18 januari 1974; dat zij stelt dat het voorstel impliceert “dat de verhouding tot de dienst derwijze verstoord is dat onmiddellijke maatregelen zich opdringen” en dat de bestreden beslissing het bestaan van die ordeverstoring bevestigt; dat zij verwijst naar rechtspraak en rechtsleer over de toegelaten terugwerkende kracht van tuchtsancties en van beslissingen tot terbeschikking- en oppensioenstelling van ambtenaren; dat zij over de gevolgde procedure stelt :

“Verzoeker doet het voorkomen alsof het voorstel van de adjunct-administrateur-generaal 'opnieuw' werd voorgelegd aan de centrale raad.

Aan deze laatste werd het advies van de Raad van Beroep voorgelegd samen uiteraard met het voorstel van de adjunct-administrateur-generaal.

De beslissing van de centrale raad verwijst trouwens uitdrukkelijk naar dit advies.

Het voorstel werd deels geschraagd door een verwijzing naar het ambt van onderwijzer dat verzoeker voorafgaand aan het voorstel waarnam.

De vraag waarvoor de administratie zich derhalve na het advies van de Raad van Beroep zag gesteld was of het voorstel geformuleerd werd in hoofde van het toen door verzoeker waargenomen ambt of in hoofde van de persoonlijkheid en het algemeen functioneren als personeelslid.

De motieven die leidden tot het voorstel waren echter geenszins beperkt tot het functioneren van verzoeker in het toevallige ambt van onderwijzer, doch kwamen voort uit jarenlange functioneringsproblemen gespreid over meerdere onderwijsinstellingen.

Tevens diende de centrale raad op de hoogte te zijn van de situatie in de school en hoe deze tegen de mogelijke komst van verzoeker aankeek. Slechts dan kon de centrale raad met kennis van zaken oordelen.

Met de resultaten van het onderzoek van de heer De Schutter, pedagogisch adviseur, onderzoek dat inhield dat de toestand met personeelsleden, lokaal bestuursorgaan en directie werd besproken, werd verzoeker geconfronteerd op een hoorzitting.

Zij waren hem dus bekend.

Dit onderzoek gebeurde overigens ten gunste van verzoeker. Het lag in de bedoeling na te gaan of een terugkeer in het onderwijs als leermeester lichamelijke opvoeding tot de mogelijkheden behoorde. Uit het onderzoek kwam echter duidelijk de onmogelijkheid hiervan naar voor.

Verzoeker ziet over het hoofd dat het advies van de Raad van Beroep niet bindend is. Het is maar een van de elementen die de centrale raad bij zijn beslissing in overweging dient te nemen.

De centrale raad vermag immers van het advies af te wijken, mits hij dit motiveert d.w.z. mits hij zijn eigen redengeving, die dan per definitie van die van de Raad van Beroep verschillend is, aan de beslissing ten grondslag legt”;

Overwegende dat verzoeker onder punt 1 van zijn memorie van wederantwoord over de terugwerkende kracht naar voren brengt dat een personeelslid enkel gedurende de termijn van drie maanden waarover de raad van beroep beschikt kan worden ontheven van zijn ambtsbevoegdheid; dat hij de tegenovergestelde stelling van verwerende partij “manifest onjuist” acht, zodat hij staande houdt : “dat de bestreden beslissing ten onrechte terug werkt tot 18/2/1992” en “de handelwijze van tegenpartij [is] strijdig met de procedureregeling en miskent [...] het beginsel van de niet-retroactiviteit van administratieve rechtshandelingen”; dat verzoeker voorts omtrent de gevolgde procedure in de memorie van wederantwoord herneemt dat het koninklijk besluit van 18 januari 1974 miskend is door het feit dat de verwerende partij zich niet baseert op het advies van de raad van beroep maar de uiteindelijke beslissing neemt na een nieuw onderzoek; dat hij in zijn laatste memorie het eerste middel “in twee afzonderlijke delen” bespreekt; dat hij wat betreft het beginsel van de niet-retroactiviteit van een administratieve rechtshandeling opmerkt een lichte afwijking van een bepaalde termijn, zelfs louter voor de goede orde, te kunnen dulden maar dat niet aanvaard kan worden dat het talmen

van de raad van beroep en de centrale raad hersteld moet worden door de bestreden beslissing te doen retroageren; dat hij wat de ingeroepen schending van de procedureregeling betreft stelt dat de overheid die het advies van de raad van beroep niet volgt gegronde redenen moet aanhalen, die “pertinent en aanvaardbaar” moeten zijn, dat zij kan afwijken van het advies mits grondige weerlegging van de elementen ervan maar dat zij niet door een nieuw onderzoek in te stellen, met eventueel nieuwe gegevens “hoewel daarvan in casu geen sprake is”, tot haar beslissing kan komen;

Overwegende dat het personeelslid luidens het aangehaalde artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974 van zijn ambtsbevoegdheid ontheven is “gedurende de procedure”; dat die procedure een einde neemt op het ogenblik waarop de centrale raad een definitieve beslissing neemt over het voorstel van het hoofd van het bestuur; dat verzoeker de periode waarin het personeelslid ambtshalve van zijn ambtsbevoegdheid ontheven is dan ook ten onrechte beperkt ziet tot de termijn van drie maanden waarin de raad van beroep luidens het aangehaalde artikel 5 advies moet geven; dat die termijn van drie maanden niet is voorgeschreven op straffe van verval, maar een termijn van orde is; dat verzoeker eveneens ten onrechte aanneemt dat de terbeschikkingstelling “pas kan ingaan vanaf het moment dat de centrale raad een beslissing neemt”; dat verwerende partij aan het bestreden besluit uitwerking heeft verleend met ingang van 18 februari 1992; dat aangenomen wordt dat het bestuur aan de definitief uitgesproken terbeschikkingstelling uitwerking mag verlenen voor de periode gedurende welke het belang van de dienst de verwijdering van het betrokken personeelslid uit zijn dienst vereiste, op voorwaarde dat gedurende die periode de betrokkene belet werd zijn dienst uit te oefenen op grond van regelmatige beslissingen; dat ter zake verzoeker niet betwist overeenkomstig het aangehaalde artikel 5, derde lid, van het koninklijk besluit van 18 januari 1974 vanaf 18 februari 1992 effectief en zonder onderbreking van zijn ambtsbevoegdheid ontheven te zijn geweest; dat in die omstandigheden terugwerkende kracht die aan de bestreden beslissing wordt gegeven in beginsel niet onwettig is; dat verzoeker te dezen het tegendeel niet aantoonde door louter te beweren dat hij “er niet de dupe van zijn [kan] dat de Raad van Beroep zich zo laat over zijn beroep buigen” of dat “de overheid na dit advies niet binnen een redelijke termijn beslist [heeft]”; dat dergelijke beweringen immers onvoldoende concreet maken waarom die vermeende laattijdigheid in de omstandigheden van zijn zaak in samenhang met de terugwerkende kracht die aan de bestreden maatregel is verleend,

in die mate als onredelijk moet worden bestempeld dat het de bestreden beslissing of minstens het retroactieve karakter ervan onwettig maakt;

Overwegende dat in het licht van het advies van de raad van beroep, die “het voorstel van terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst op dat ogenblik niet verantwoord” vond, wel de vraag rijst of het belang van de dienst de verwijdering van verzoeker uit zijn dienst vereiste; dat de centrale raad door de bestreden beslissing terugwerkende kracht te geven blijkbaar oordeelde van wel; dat de vraag of dit oordeel terecht was samenhangt met het onderzoek van het tweede middel, als wordt nagegaan of de van het advies afwijkende beslissing afdoende gemotiveerd is; dat, onder zulk voorbehoud, het eerste middelonderdeel ongegrond is;

Overwegende dat het aangehaalde artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974 de mogelijkheid instelt voor het personeelslid om in beroep te gaan tegen het voorstel van het hoofd van het bestuur; dat deze beroeps-mogelijkheid is ingesteld minstens als een waarborg in het belang van het betrokken personeelslid; dat het bestuur bij het nemen van de eindbeslissing het dossier moet onderzoeken rekening houdend met het advies van de raad van beroep; dat evenwel het bestuur niet verplicht is om dit advies te volgen; dat niets het bestuur in de weg staat om ter voorbereiding van zijn beslissing aanvullende informatie in te winnen; dat te dezen uit het feitenrelaas ook blijkt dat het aanvullende onderzoek het rechtstreeks gevolg is van het advies van de raad van beroep, en met name moest nagaan of het belang van de dienst en de goede orde in de desbetreffende school of elders een wederopname van verzoeker als leermeester lichamelijk opvoeding in plaats van als onderwijzer in de weg stond; dat hieruit -en uit de motivering van de bestreden beslissing- blijkt dat de centrale raad bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met het advies van de raad van beroep, maar heeft geoordeeld het niet te moeten volgen; dat verzoeker in de uiteenzetting van dit middel niet aanvoert waarom de motieven van de centrale raad om af te wijken van het advies niet “pertinent en aanvaardbaar” zouden zijn; dat het in het inleidend verzoekschrift aangevoerde niet aantoonde dat de centrale raad, zo doende, een procedureregels heeft geschonden; dat ook dit middelonderdeel ongegrond is;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het eerste middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert: “onwettigheid naar de motieven daar feiten vanaf tien jaar geleden niet meer mogen in aanmerking worden genomen om de beslissing te schragen”; dat hij voorts nog stelt “dat het ten laste gelegde voortspruit uit persoonlijke wrijvingen tussen directie en verzoeker [...] en niet uit het al dan niet behoorlijk functioneren” en dat hem “de kans niet gegeven [werd] volledig naar behoren te presteren” omdat hij reeds na een paar weken fungeren als onderwijzer beoordeeld werd;

Overwegende dat verwerende partij opwerpt geen rechtsregel te kennen die zou verbieden feiten vanaf tien jaar geleden in aanmerking te nemen om een ordemaatregel te schragen, dat de oudste gegevens overigens dateren van december 1986, dat de feiten waarop de centrale raad zijn beslissing stoelt geenszins persoonlijke wrijvingen zijn maar grove tekortkomingen aan het functioneren van verzoeker als lid van het onderwijzend personeel, die direct te maken hebben met de uitoefening van zijn ambt: afwezig blijven op ouderavonden, weigeren pedagogische taken uit te voeren, onbeschoft gedrag, dienstbevelen negeren en knoeien met ziekte-attesten;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord dupliceert over “zijn tweede middel” dat “teruggegrepen wordt naar feiten van 10 jaar geleden daterend”, dat een aantal tenlasteleggingen door hem zijn “gecontesteerd en door de Raad van Beroep geadviseerd”, dat door de bestreden beslissing “niet alleen deze feiten beoordeeld [worden] maar worden allerlei andere elementen in de beoordeling betrokken” en dat hij “niet [kan] afleiden dat de ‘eigen redengeving’ van tegenpartij dermate bepalend is en niet zou zijn beoordeeld door de Raad van Beroep, om de bestreden beslissing te rechtvaardigen”;

Overwegende dat verzoeker er van uit gaat dat de bestreden beslissing ingegeven is door, eensdeels, oude -volgens hem te oude - feiten en, anderdeels, door een beoordeling van zijn fungeren als onderwijzer; dat de bestreden maatregel inderdaad refereert aan feiten “vanaf” tien jaar voordien; dat de oudste feiten uit 1986 en 1987 evenwel niet worden opgesomd om de maatregel te “schragen” maar wel om het voortdurende karakter en de niet school- maar persoonsgebonden aard van de ordeverstoring te illustreren; dat de in de motieven van de bestreden beslissing aangevoerde gegevens hetzij naar orde verstorende feiten verwijzen die dateren van de periode die onmiddellijk voorafgaat aan het voorstel van het hoofd van bestuur en die door verzoeker niet worden tegengesproken, hetzij

verband houden met het aanvullende onderzoek dat verwerende partij heeft laten uitvoeren na kennisneming van het advies van de raad van beroep, onderzoek dat de weerslag van een heropname van verzoeker op de goede werking van de dienst op het ogenblik van de bestreden beslissing betreft; dat de motieven wel degelijk alle betrekking hebben op het al dan niet deugdelijk functioneren van verzoeker; dat de centrale raad bovendien uit de oorspronkelijk aan het voorstel ten grondslag liggende feiten en uit het aanvullend onderzoek met betrekking tot verzoekers gedrag “een aantal constanten” afleidt; dat aldus de centrale raad óók de motieven geeft waarom hij het advies van de raad van beroep niet volgt en meent dat de terbeschikkingstelling toch reeds op het ogenblik van het voorstel verantwoord was, en ook tot het ogenblik van de beslissing bleef; dat het die gegevens zijn die de centrale raad tot de bestreden beslissing hebben gebracht, verzoeker daarbij “als leerkracht nog het voordeel van de twijfel” gevend; dat verzoeker met betrekking tot al die gegevens niets aanvoert om ze te ontkrachten; dat het middel, zoals het in het verzoekschrift is uiteengezet, dan ook ongegrond is;

Overwegende dat het inleidend verzoekschrift twee middelen aanvoert; dat verzoeker echter in de memorie van wederantwoord zijn stellingen ontwikkelt in drie afzonderlijke punten en een punt 3 opneemt “wat de redelijke termijn betreft”; dat hij in de laatste memorie ten slotte het eerste middel in “twee afzonderlijke delen” behandelt -de schending van de procedureregeling eensdeels en de schending van het beginsel van de niet-retroactiviteit anderdeels- en de schending van het redelijke-termijnbeginsel als “het derde middel” bespreekt; dat de vraag rijst of dit middel wel ontvankelijk is;

Overwegende dat een middel geput uit de schending van de redelijke-termijneis niet de openbare orde raakt; dat verzoeker, wil hij dit middel op ontvankelijke wijze voor de Raad van State doen gelden, het reeds moest aanvoeren in zijn inleidend verzoekschrift; dat in het auditorsverslag daaromtrent wordt opgemerkt dat drie zinnen uit het inleidend verzoekschrift aangehaald kunnen worden die refereren aan de termijn (“Meer dan drie jaar later adviseert de Raad van Beroep ondergetekende niet ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst”, “Tenslotte heeft de overheid na dit advies niet binnen een redelijke termijn beslist” en “bovendien kan verzoeker er niet de dupe van zijn, dat de Raad van Beroep zich zo laat over zijn beroep buigt”), dat die zinnen in een betoog verscholen zitten dat als opschrift heeft “De bestreden beslissing werkt ten

onrechte terug tot 18.2.1992” en dat hiermee niet op ontvankelijke wijze schending van het redelijke-termijnbeginsel wordt aangevoerd;

Overwegende dat verzoeker wat het eerste middel betreft reeds in het inleidend verzoekschrift zowel de schending van de procedureregeling als de schending van het beginsel van de niet-retroactiviteit van de administratieve rechtshandeling heeft genoemd en toegelicht; dat de Raad dit middel ook in die beide onderdelen heeft onderzocht; dat verzoeker daarentegen niet uitdrukkelijk de schending heeft aangevoerd van de redelijke termijn als rechtsbeginsel; dat hij, meer nog, in de toelichting van de middelen in zijn verzoekschrift het tijdsverloop dat verstreek vooraleer de raad van beroep een advies formuleerde ook niet als onredelijk heeft bestempeld, maar dit onredelijke hoogstens toeschreef aan de periode tussen advies en beslissing van de centrale raad; dat verzoeker blijkbaar zijn latere procedurestukken heeft aangepast om in te gaan op het feit dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord een verklaring gaf voor het uitblijven van het advies van de raad van beroep; dat verzoeker echter in het inleidend verzoekschrift het verloop voor de raad van beroep en de centrale raad enkel heeft beschreven als toelichting bij de volgens hem vermeende schending van de procedureregeling en, vooral, om het vermeend onredelijke van de retroactiviteit kracht bij te zetten; dat verzoeker op dat ogenblik geen autonome betekenis heeft gegeven noch geacht kan worden te hebben willen geven aan het feit dat het procedureverloop eventueel onredelijk lang zou hebben geduurd; dat hij dat pas in zijn laatste memorie doet; dat dit te laat is; dat het middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tien juli 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.